

Blízkost i odstup

Český taneční soubor Národního divadla moravskoslezského hostem v Opeře

Ještě opravdu existují - ty skutečně velké soubory, i když v naší zemi (přinejmenším v městských divadlech) dalekosáhle padly za obět' nejrůznějším škrtům. Přesto se v paláci Boeselagerhofs velkým úspěchem etablovala přehlídka řady hostujících vystoupení „Vrcholy mezinárodního tance“, ačkoliv se zde nejedná o běžnou produkci prezentovanou v rámci turné, líbivou pro diváky, nýbrž - když se ohlédneme za dobou od zrušení Choreografické divadelní revue Johanna Kresníka a odmyslíme si několik málo výjimek - o průřez mezinárodní avantgardou. Na začátku sezóny a na začátku prezentace této řady, tu hostovala 22členná skupina českého Národního divadla moravskoslezského z Ostravy, a to se svým večerním představením „Two Words / One Word“, původně se skládajícím ze tří produkcí, které ale bylo pro Bonn ještě rozšířeno o jedno aktuální dílo. „Après rasage“ z roku 2017 choreografky Reginy Hofmanové pro původně šest tanečníků je karikaturou narcistního macha, chvílemi až nadutce zaujímajícího nejrůznější pózy. Přitom se střídají sólové akce (excelentní tance mužských párů) se synchronními sborovými pasážemi. Jednu ženu, která přichází do hry později, si po voyeuristickém posouzení pánové jemně dynamicky předávají, aby hned poté opět zmizela. Hudební doprovod přitom vytváří tango nuevo od Ástora Piazzolly.

Téměř již klasika je dílo „Falling Angels“ Jiřího Kyliana, poprvé uvedené v roce 1989 legendárním Dans Theater v Nizozemsku. Ke vždy komplexně nasměrovaným dunícím rytmům bubnů Steva Reicha se předvedlo osm tanečnic, částečně jakoby připomínajících černé divadlo v Praze, v choreografických formacích blíž a více vzdálených k publiku, chvílemi až s extatickými erupcemi.

Předvedením děl B/olero od Ohada Naharina a SUB od Itzika Galiliho na sebe navázaly dvě opravdu rozdílné práce izraelských choreografů. Zatímco první nechává k hudbě Ravela zpracovávané syntetizátorem tančit dvě tanečnice v jím vyvinuté řeči pohybů, která se na první pohled jeví být trochu líbivá, je u SUB aktivních výhradně sedm mužů sboru. Přitom choreografie Galiliho, energická a tak bohatá taneční nomenklatura na minimalistickou hudbu Michaela Gordona, má něco rituálně archaického, co může působit bezprostředně a chce být téměř nekonečné.

Publikum v takřka plně obsazeném divadle se jevílo být zcela nadšené.